

[Justitsministeren.]

man kan naa til det i et givet Tilfælde udmærkede Resultat, at Retten, selv om den synes, Straffen bør bortfalde, dog, naar den finder, at den paagældende har opført sig forkasteligt, men dog i saa ringe Grad, at han ikke bør idømmes Fængsel, kan øremærke den paagældende ved at sige: Valgret, min Ven, den Borgerret faar du ikke Lov til at udøve i 5 Aar! Jeg synes, det er en fortrinlig Bestemmelse og en stor Forbedring, sammenlignet med den nugældende Paragraf. Det er alle disse Forbedringer, der er sket af § 6, og hvis det ærede Medlem ikke kan indse, at det er Forbedringer, ja, saa kan jeg kun sige, at saa er der jo ikke noget at gøre derved, men jeg tror de fleste, der virkelig sætter sig ind i det, vil erkende, at det er Forbedringer.

Jeg kommer dernæst til Prøveløsladelsesbestemmelsen. Maa jeg ikke i Anledning af den Diskussion, der er ført i disse Dage i Forbindelse med den Dom, der faldt forleden Dag, sige, at det er fundamentalt forkert, hvad der i forskellige Blade er fremført: at den Person, der fik 10 Aar for Medlemsskab af Hipo, kun vilde faa 6 Aar, hvis det foreliggende Lovforslag vedtages. Det er allerede fremhævet af tidligere Talere, men jeg vil gerne understrege det igen: det er helt, helt forkert! For det første er det en Forvanskning, naar det siges, at han kan benaades efter 6 Aar. Efter Straffelovens § 38 kan han først løslades paa Prøve, naar $\frac{2}{3}$ af Straffetiden er udstaaet, og $\frac{2}{3}$ af 10 Aar bliver, hvis man kan regne, ikke 6 Aar men 6 Aar 8 Maaneder, altsaa $6\frac{2}{3}$ Aar. Jeg gaar ud fra, at baade „Land og Folk“ og enkelte andre Blades Journalister kan regne, og saa forstaar jeg ikke denne Lyst til at forvanske Kendsgeneringerne og vildlede Offentligheden.

Men dertil kommer, at Straffelovens § 38 kun siger, at naar $\frac{2}{3}$ af Straffetiden, dog mindst 9 Maaneder, er udstaaet, saa afgør Justitsministeren efter Indstilling fra Anstaltens Bestyrelse, om Fangen skal løslades paa Prøve. Det er ikke nogen Ret, Fangen har, det er noget, Justitsministeren afgør. Efter hvilket Kriterium afgøres nu det? Det siges udtrykkeligt, at Løsladelsen er afhængig af, at Fangens Forhold ikke gør det utilraadeligt, og at passende Arbejde eller hans Anbringelse og Underhold paa anden hensigtsmæssig Maade er sikret. Og saa siges der videre, at ved Løsladelsen underkastes han derhos regelmæssigt Tilsyn, og til Løsladelsen knyttes det Vilkaar,

at han ikke blot fører et straffrit Liv, men ogsaa, at han fører et ordentligt Liv og overholder de ham af Tilsynet givne Paalæg, ligesom der kan paalægges ham yderligere Vilkaar, som Justitsministeren kan fastsætte. Der er altsaa ikke nogen som helst Ret for den paagældende til Løsladelse, heller ikke for Hipomanden, der blev dømt forleden Dag, der er kun givet ham en Mulighed, hvis hans Forhold gør det hensigtsmæssigt, og det er lagt i Justitsministerens Haand at træffe Afgørelsen, saaledes at Justitsministeren altsaa ikke behøver at løslade efter $\frac{2}{3}$ Strafudstaaelse, men godt kan vente f. Eks. til $\frac{3}{4}$ af Straffetiden er udstaaet. Da det nu ikke er forbudt det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen eller hans Parti at haabe, at han er Justitsminister, eller at hans Parti har dannet Regering om 7 Aar, og det maaske ogsaa kan være, det bliver Tilfældet . . . jeg ser, at det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft ser glad ud ved den Forventning, jeg her giver Udtryk for . . . (Hans Hedtoft: Nej, det var Ministerens Optimisme med Hensyn til 7 Aar, jeg smilede over!) . . . naa, det ærede Medlem mener ikke, det varer saa længe. Jeg skal ikke søge at bære Ved til det ærede Medlems Utaalmodighed ved at nævne netop 7 Aar. Det kan godt være, det bliver før, at Socialdemokratiet danner Regering, men det bliver først aktuelt med denne Mand om 7 Aar, og hvis det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen er Minister til den Tid, saa vil Afgørelsen komme til at ligge hos det ærede Medlem. Hvis jeg skulde være Justitsminister til den Tid, hvad der jo heller ikke er umuligt, kan jeg love, at Løsladelsen i hvert Fald kun vil ske, hvis alle i Betragtning kommende Forhold taler derfor.

Efter at jeg nu har omtalt de specielle Forhold, bliver Spørgsmaalet, om Indførelsen af denne Prøveløsladelse er betimelig, om den er en Fordel. Det vilde vist blive meget vanskeligt for det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen eller andre at fremføre vægtige Argumenter derimod. Prøveløsladelsen har to Formaal. Det første er at opmuntre Fangen til at opføre sig ordentligt i Fængselet og opdrage ham til at blive et ordentligt Menneske. Opmuntringen ligger i, at Prøveløsladelse maaske kan finde Sted, hvis han opfører sig ordentligt. Fra alle Fængselsmyndigheders Side, fra de overordnede til de underordnede, erkender man, at uden dette Incitament til at underkaste sig Disciplin, til at vise god Opførsel, til at arbejde som det kræves o. s. v., er det haab-